

тята свиваха уханни чашки, птицитѣ се прибираха въ клонитѣ. На заникъ слънцето потъваше въ морето, червено като кръвъ, обкрѣжено съ рубинови пламъци, които преливаха постепенно въ свѣтло-аленъ отсѣнъкъ и розови изпарения.

Но Мария не виждаше нищо наоколо си, загубена въ грижовна мисълъ, скръбна и нещастна. Тя се залута по виещитѣ се пжтеки, срѣдъ малки зелени морави, по трамормни, спущащи се надолу къмъ морето, стжпаловидни тераси, между цвннали храсти, водоскоци, беседки.

Откъмъ малка неранзова горичка се зачу тиха пѣсенъ. Съ равенъ и тжженъ напѣвъ. Тя трепна и спрѣ. Това бѣ Бодуеновата пѣсенъ, която Анри бѣ забранилъ да пѣе, откакъ тя бѣ дошла въ Константиновградъ.

Ensi il Blac et li Coumain
En lor prison i en lor main
Orent le Comte Bauduin
Et si l'ocisent a la fin.

Мария затвори очи, сбърчи вежди, засегната отъ белката, която звучеше въ хубавия гласъ на трувера.

Li Quens d'Arras s'en departi
Et puis au Roy s'accorda si
Qu'apries s'en ala outremer
Pour l'amende mieux affermer
Et s'auoit ester moult proisiès
Si s'en ala comme croisiès

Тя седна на близката пейка, устремила неподвижно взоръ въ нѣкаква невидима точка. Сърдцето ѝ бѣ препълнено съ горчивина, която се засилваше отъ безполезната хубость, разпиляна наоколо. А пѣсенъта се издигаше и замиреше въ бавна жалба и кротъкъ укоръ:

Sa l'eme apriès luy s'en ala
Ki moult très durement l'ama
A Acre moru de malage
Comme Dame loiaus et sage.